

<http://aficccat.org/spip.php?article11466>

Ho sento, no em puc solidaritzar amb en Mas

- Actualitat - Articles opinió -

Date de mise en ligne : dijous 1 d'octubre de 2015

Copyright © CGTCatalunya.cat - Tous droits réservés

Ho sento, però no puc. No puc dir que em solidaritzo amb l'Artur Mas. Ni puc, ni vull. I dic això sent plenament conscient que l'acció judicial contra ell junt amb la Irene Rigau i la Joana Ortega és una autèntica barbaritat que cal combatre. Barbaritat com moltes altres accions judicials, és ben cert, i això no treu en absolut que també l'haguem de criticar. Però per injusta que sigui, no fa ni de lluny que l'Artur Mas sigui un dels nostres. En absolut.

No em puc solidaritzar amb un cap d'un govern que sistemàticament s'ha personat com a acusació contra militants de moviments socials, sindicals i polítics de l'esquerra alternativa. Un exemple n'és la condemna de 8 persones per la manifestació davant el Parlament el juny del 2011, motivada per un recurs presentat entre d'altres pel govern que ell presidia i pel Parlament on el seu partit era majoritari. D'altres, els diversos empresonaments de companyes i companys denunciats i detinguts pels Mossos d'Esquadra després de la vaga general del 29 de març de 2012. També em vénen al cap les persones que han perdut un ull per actuacions dels Mossos d'Esquadra sota el seu govern, un govern que ha tergiversat la realitat per evitar, precisament, que es fes un mínim de justícia. En aquests casos i en el de morts a comissaria o en el moment de ser reduïts pels Mossos d'Esquadra, com els del Yassir del Vendrell o el Juan Andrés Benítez del Raval de Barcelona. I no vull oblidar tampoc les privatitzacions d'empreses i serveis públics, o la venda directa de patrimoni de la Generalitat. Ni com aquestes privatitzacions, que han omplert les butxaques d'amics del president, es correlacionen amb situacions tràgiques com la mort fa pocs mesos d'un malalt de cor a Tarragona mentre la unitat hospitalària que l'havia de tractar estava tancada per ordre governamental. O, per exemple, com els darrers anys l'Institut Català d'Avaluacions Mèdiques ha reduït significativament la concessió de d'incapacitats per malalties amb greus prejudicis per persones que pateixen fatiga crònica, fibromiàlgia i afeccions similars. De fet, també em ve a la memòria que alguns inspectors del Departament d'Ensenyament han amenaçat amb denúncies les escoles que, de manera activa, han mostrat la seva insubmissió a la Llei Wert.

Posats a solidaritzar-me, prefereixo fer-ho amb les desenes de milers de persones desallotjades de casa seva mentre ell ha sigut president. Moltes d'elles ho van ser amb les mesures de desnonament exprés aprovades pel Congrés de Diputats a proposta, precisament, de CiU. I també amb les persones que passen hores i hores a la cua de l'atur, víctimes dels acomiadaments agilitzats per les reformes laborals també validades pel partit de l'Artur. I amb la mainada que a Catalunya va a escola sense esmorzar, sovint fills i filles d'aturades o de treballadors/es amb salaris de misèria, estimulats també per les reformes laborals esmentades. I no cal dir que també em solidaritzo amb els treballadors acomiadats de Panrico després de mesos de lluita. Recordo com l'empresa va cobrar quantioses subvencions de la Generalitat mentre feia fora aquests treballadors. També són receptors/es de la meua solidaritat els i les treballadores públiques, docents, personal sanitari, del tercer sector. Treballadors i treballadores que, malgrat patir una forta degradació de les seves condicions laborals sota els governs d'en Mas, han seguit lluitant per la qualitat de vida de la població del nostre país. I això em fa recordar els milers de professors/es interines que van perdre la feina el setembre de 2012, amb Rigau com a consellera d'ensenyament. I també tots/es els companys d'universitat, joves la majoria, que ara estan al carrer.

Des del meu punt de vista, una cosa és la indignació i el rebuig per una acció judicial en contra del que, formalment i amb totes les limitacions que coneixem, va ser una consulta a la població de Catalunya. Aquesta indignació l'hem de vehicular en una lluita activa per transformar la realitat, una realitat de la qual actualment emanen iniciatives jurídiques com aquesta o com les que s'han emprès, a nivell de desenes o centenars, contra militants socials. Qui sap, potser en aquesta lluita em podria arribar a trobar el Mas, ni que fos puntualment. Però una altra cosa és el suport cap a l'Artur Mas, a nivell individual. Una persona de la qual no hem parat de criticar la seva acció de govern i no ens han deixat d'escandalitzar pels efectes negatius que ha tingut sobre les vides d'una part considerable de la població de Catalunya.

Suposo que si fos un liberal i em cregués la democràcia burgesa, podria arribar a justificar la idea de ser solidari amb la figura, en abstracte, del President. Com a delegat de la sobirania popular, o quelcom semblant. Però com que defenso la necessitat d'enderrocar les institucions i la legalitat que emana del sistema capitalista, tampoc no em

Ho sento, no em puc solidaritzar amb en Mas

puc sentir solidari d'aquesta manera. Prefereixo, en canvi, treballar activament per fer de la nostra una realitat diferent. Basada en la plena llibertat col·lectiva i individual, on l'explotació sigui un record del passat. I, em temo, que en l'intent ens trobarem en Mas en el bàndol oposat.

** Ermengol Gassiot Ballbè. Veí de Vilobí, és arqueòleg i professor i secretari del Departament de Prehistòria de la UAB. Ha militat en diversos moviments socials. Actualment és secretari general de la CGT de Catalunya i participa activament en diverses iniciatives en defensa de la universitat pública. Article publicat a Xarxa Penedès.*